

Schaduwen van klatergoud: Neerdalend stof

De weken zijn ongemerkt voorbij getrokken. Hun stilte was benevelend, waardoor ik geen besef meer heb van dag of tijd. De golfbewegingen die de stad maakt, dagelijks, wekelijks, maandelijks en per seizoen, is ongemerkt aan me voorbij gegaan. Ik kan mijn gedachten er niet bij krijgen. Eigenlijk kan ik ze nergens bij krijgen. Niet bij de klusjes die ik doe. Niet voor wie ik ze doe. Niet bij het eten dat we soms hebben, en soms niet. Niet bij het geroezemoes dat door de straten gaat - geroezemoes over een gevonden, onherkenbaar verminkt lichaam. Niet bij de schandalen die het daglicht bereiken na jarenlang in stilte aan een vooraanstaand lid van de gegoede burgerij gekleefd te hebben. Niet bij zijn veronderstelde vlucht, spoorloos, als een dief in de nacht. Niet bij haar, zij die ik niet meer gezien heb. Nergens krijg ik mijn gedachten bij, behalve bij het geluid van krakende botten en scheurende huid. Niet dat ik mijn gedachten daarbij wil hebben. De geluiden verlaten mijn gedachten echter niet meer, net zo min als dat ze mijn oren verlaten. Ik hoor het opnieuw, steeds weer. Gevolgd door stilte. De gruwelijke stilte na de knal.

Ik strompel door de straten, zoals ik sinds die bewuste gebeurtenis door het leven strompel. Ik weet niet wat ik meegemaakt heb. Wat ik gehoord en gezien heb. Wie? Waarom? Met welke noodzaak of rechtvaardigheid?

Ik weet niet wie hierachter zit. Wie is deze vrouw die mij van vrijgevochten jongen van de straat weet te veranderen in een willoze marionet die haar gruwelijke plan heeft helpen uitvoeren? Een vrouw die niet lijkt te bestaan, en tegelijkertijd het bestaan lijkt te bezitten en beheersen. Is dit echt gebeurd, of is het niets dan een enge droom? Waar ben ik, en waar ben ik in 's hemelsnaam bij betrokken geweest?

Ik ben bijna op het punt van totale ontkenning beland. Het is niet gebeurd. Ik heb niets gezien of gehoord. Ben nergens bij betrokken geraakt. Het is een boze droom, meer niet. Bijna ben ik daar. Ontkenning. De verhullende tweelingbroer van trauma. De kortste weg naar kalmte en slaap. Bijna weet ik deze te nemen. Tot ik tussen de stapel kratten die ik passeer een fluisterende stem hoor. 'Ze wil je zien. Iets met je bespreken.' Een kruidige geur dringt mijn neus binnen. Meteen weet ik dat er niets te ontkennen valt. Alles komt terug, scherper dan eerder tevoren. Pico! Haar handlanger. Hij is hier. Voordat ik het me kan laten doordringen, voel ik een doek op mijn neus en mond gedrukt worden. Het was allemaal echt, bedenk ik me. Dit is echt. Ik wil het niet geloven. Dan wordt alles zwart.